

Prædiken til 2. søndag i fasten

Mark. 9.14-29

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Da Jesus og Peter og Jakob og Johannes kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I diskuterer med dem?« Og en fra skaren svarede ham: »Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fræder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.« Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!« Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frædede og vred sig. Jesus spurgte hans far: »Hvor længe har han haft det sådan?« Han svarede: »Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.« Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.« Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!« Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: »Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!« Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: »Han er død.« Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op. Da

Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Han svarede dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn.«

Markusevangeliet 9,14-29

Under den amerikanske borgerkrig havde Nordstaterne en general ved navn William Tecumseh Sherman. Han var kendt som en barsk herre, der tog alle nødvendige midler i krig for at få knækket fjenden Sydstaterne – om det så var afbrænding af bomuldsmarker. Engang udtalte han sig om krig – sådan i al almindelighed. Hans ord lyder sådan her: ”Jeg er led og ked af krig. Dens ære er kun tom overflade. Det er kun dem, der aldrig har affyret et skud eller hørt de såredes klage og jammer, der råber på blod, hævn og ødelæggelse. Krig er helvede”

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 811, 125 årgang
Februar 2024
ISSN 0901-2214

Krig er helvede! Ja, og nu er krigen tilbage i Europa. Vi ved ikke, for hvor længe, og vi ved ikke, hvor meget den vil sprede sig. Danmark er ikke krigsførende – gudskelov! Vi hjælper efter bedste evne flygtningene fra Ukraine og står bi med alt, hvad det arme land udsættes for. Samtidig med det er der en udtalt frustration, rådløshed, ja næsten skam at spore mange steder i Danmark i dag. For står vi ikke bare på sidelinjen, mens andre kæmper? Sidder vi ikke trygt og godt og sikkert, mens det går løs i Ukraine? Jo, det gør vi. Og det er en mærkelig situation at befinde sig i. Men hvis alternativet til denne rådløshed er et ønske om at udvide krigen, er det nok værd at overveje den amerikanske generals ord én gang til, før man skrider til aktion. For krig er frygteligt. Måske er det sådan, at rådløshed og hjælpeløshed er en uudryddelig del af det at opleve en krig i sin samtid. Tæt på eller som os på afstand.

For med en krig sættes kræfter i gang som er vanskelige, for ikke at sige umulige at stoppe igen og rækken af uforudsete og afledte ulykker og problemer er alenlang og vi har nok kun set begyndelsen af dem. Når den slags kræfter udløses, er det enkelte menneske kun en lille, ubetydelig og fuldstændig magtesløs brik i et stort, uoverskueligt spil.

For nogle dage siden, da man var nervøs for, at den Vestukrainske by, Lviv, ville blive bombet, fjernede man dens meget gamle og fine statue af Kristus på korset, der normalt hænger i byens armenske katedral. Den skulle skånes for eventuelle bomber og ødelæggelse, så den blev pillet ned og bragt væk. Og et foto af Kristus-figuren, der fragtes ind i container, gik verden rundt. Situationen rummer sin egen ironi, for er der noget figuren af Kristus på korset afspejler, er det lidelse. En lidelse, som beboerne i byen netop nu kan genkende. Sjældent har den statue være så relevant for de stakkels beboere i Lviv som nu. Og alligevel, netop på grund af lidelsen og krigen, blev den nu gemt væk i container.

I dagens evangelium møder vi også rådvildhed og frustration. Jesu disciple er blevet bedt om at helbrede en syg dreng, der er besat af en ond ånd. Det er de ikke i stand og til sidst spørger de frustreret Jesus:

”Hvorfor kunne vi ikke drive den ud? Han svarer dem: Den slags kan kun drives ud med bøn.” Det er en anden måde at sige på, at den slags kan kun gøres ved Guds hjælp. For at bede er at appellere til Gud om hans hjælp og styrke. I den forløbne uge fik jeg en mail fra en her i menigheden. Hun udtrykte sin sorg og forfærdelse over det, der sker i Ukraine og sluttede: ”Jeg beder hele tiden: ”Din vilje ske”. Ja, den bøn er en bøn til tiden. Det er den bøn, Jesus selv bad, i sit livs vanskeligste timer, i Getsemane have. Og med den bøn bliver der taget en tung byrde fra vores skuldre og lagt over på Gud. For bønnen ”ske din vilje” betyder:

Gud, vi stoler på og har tillid til, at du ved bedst. Også selv om vi synes, alting lige nu går den forkerte vej – så stoler vi på, at DU ved bedst. Som det hedder i den kendte salme: *At al mørkhed svinder og sjæleve, blot jeg trygt vil sige din vilje ske.*

Man siger jo, at der ikke findes nogen ateister i en skyttegrav. Og sikkert er det i hvert fald at behovet for bønnen stiger, når vi stilles overfor krig og usikkerhed. Hvad skal vi sige? Hvordan skal vi bede? Ja, vi har jo fået en helt særlig gave af Jesus. Og det er Fadervor. Det er Hans bøn som hans ord for ord giver sine disciple i munden. Vi skal bare sige so Jesus sagde. Og som altid er de første ord vigtige. Fader vor! Far! Med det er vi sprunget hen over alle de ørkesløse spekulationer og spørgsmål: ER Gud nu til – sådan rigtigt. Er han også almægtig. Kan han skabe en sten, som han ikke selv kan løfte? Kan vi virkelig tro på Ham?

Alt den slags bliver punkteret. Vi går direkte til det vigtige: Gud er vores Far. Vi kalder på ham som børn kalder deres far. Helt elementært. Der er en anden vigtig ting, som ligger i de første to ord i denne bøn. Prøv at lægge mærke til, at vi siger Fa-

der vor, ikke bare min far. Alle inddrages og det er godt For på den måde sættes verden på plads. Eller bliver bedt på plads: Her er Gud, der er Far for os alle. Og her er vi.

Jeg er aldrig bare mig selv, selv om jeg kan føle mig hele alene. Jeg er aldrig kun en ø, men er vævet sammen med andre. Så vi står sammen, i samme menighed over for Herre. Sammen beder vi også: Forlad os vor skyld. Vi står sammen side om side med hver vores skyld og fejl. Og tager sammen imod Guds tilgivelse. Så vi kan tage skylden fra vore skuldre. Forlade den – i næsten bogstaveligste forstand: Gå væk fra den. Frie og befriede.

I Lviv har de pakket den lidende Kristus væk sådan fysisk, men han er så sandelig stadig til stede iblandt dem, så sandt som han er DER hvor to og tre forsamles i hans navn. For det er jo budskabet vi skal tage med os i dag: Jesu ord om, at der ER ting, der kun fordrives med bøn. Bøn til ham, der lover at være med os alle dage, også i de mørke og kaotiske. Så lad os bede.

Katrine Winkel Holm

Sognepræst i Sct. Mikkel's Kirke, Slagelse

Salmer (Den Danske Salmebog):

10: Alt, hvad som fuglevinger fik

300: Kom, sandheds Ånd, og vidne giv

655: Er du modfalden

588: Herre, gør mit liv til bøn

711: Forlen os freden, Herre, nu

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk